

Scénář - Jolana Siváková

Jolana Siváková se narodila 20. září 1957 na Slovensku, ve dvou letech se přestěhovali do Šluknova.

Já a starší brácha jsme neuměli česky, chodili jsme do školky, ale poslední rok. Jenom gigánsky jsme mluvili. Takže v první třídě jsme propadli oba dva. Takže on šel první a já druhá do zvláštní školy. Bylo to, že nám nadávali do cigánů, ale já jsem to brala tak, že mi to bylo jedno, a ale mladší bracha se furt rval, kvůli tomu.

(Khere vakeras romanesh vaškoda me le phuredeha phraleha musinahas andre zvlaštno škola teđan. Asanas amended bo roma sam. Mange sas jek. Ča miro terneder phral pes vaškada marelas.)

Jako druhá nejstarší ze šesti sourozenců měla hodně povinností spojených s chodem domácnosti, ale i tak si našla prostor pro své zájmy, které se týkaly hlavně sportu. Ráda hrála basketbal, fotbal a vybíjenou. S oblibou také ráda poslouchala vyprávění svých příbuzných.

Maminka třeba se sestrou, bylo jim asi jedenáct, vlezli na strom obě dvě, tam se schovávali před Němcema a ta mladší omylem do ní strčila, spadla a zlomila si kyčel. Takže babička jí odvezla do nemocnice na kolečku, nebo na tom trakaři a měla odsud až dolů sádro a měla následky tím, že měla kratší nohu asi o tři centáky.

Další silnou vzpomínkou z dětství paní Sivákové je rodinný výlet na Slovensko. Tatínek tenkrát pořídil nové auto a díky tomu mohli vyrazit za příbuznými. Bohužel, během dlouhé cesty se projevila únava a tatínek na okamžik ztratil pozornost a tak se ocitli ve velmi nebezpečné situaci, naštěstí tatínek pohotově zareagoval a s autem skončili na okraji srázu.

Jako jedenáctiletá si vybavuje srpnové události roku 1968.

Jako děti když jsme byly v tý Potečný, tak jsme viděly, jak ty letadla nízko letěj, to už jsme se bály a naši přišli rychle z práce. Tenkrát jsme byly venku a koukaly jsme, co se děje. Tak nás zavřeli do baráku a vůbec jsme nemohly jít ven.

Chtěla se vyučit švadlenou v Liberci, ale její tatínek byl proti. Nakonec tak celý život pracovala jako dělnice. Paní Siváková potkala svého budoucího manžela Josefa už v mladém věku. Seznámil je její bratr, z počátku ho kvůli jeho výšce odmítla, ale nakonec mu dala šanci.

Bylo mi dvacet, dvacet jedna a půl, za rok jsme se vzali. Jsou z toho tři děti krásný a hodně vnoučat.

A jak vás sbalil?

Tak taky někde na zábavě. Já jsem ho nechtěla, ale nějak to přišlo... časem.

Po boku má své tři úspěšné děti, které všechny vystudovaly, a také sedm vnoučat. Dvě nejstarší se právě připravují na studium na střední škole, další čtyři vynikají ve sportu a dělají jí velkou radost a to nejmenší jí s láskou zaměstnává každý den.

I když jí zemřel manžel, má kolem sebe stále milující a soudržnou rodinu, která je jejím největším štěstím a oporou.

Dalším splněným přáním byl pád komunistického režimu v roce 1989.

Bylo to krásný! Jsme přišli z práce a zapínali televizi, jsme koukali furt na Prahu. Nádherný to bylo. Zaplať pánbůh, že se to stalo. Jinak člověk nemohl nic říct, vůbec, to bylo strašný. Pusy jsme měli zavřené, celou dobu kdy fungovali, nebo vládli komunisti.

V roce 2016 odešla do důchodu. Má spoustu koníčků. Ráda vaří, peče a luští křížovky.

A jako správná babička scrolluje videa na tiktoku a občas i zapaří nějakou tu hru, nebo zajde na karty do veselé společnosti ke které patří i dobré pivo. Šluknov, ve kterém žije celý život má moc ráda, ale jsou i věci, které se jí nelíbí.

Jakou máte zkušenost s Romama, který tu teď jsou ve Šluknově, co se přistěhovali?

Nelíbí se mi to, vůbec. Protože se neumějí chovat. Na ně se člověk blbě podívá, i když sem Romka, nebo cigánka, jak chcete. Nemají žádný vychování a vůbec se mi to teda nelíbí, ne.

Rádi bychom poděkovali paní Sivákové za její poutavé vyprávění a děkujeme i za radu do života, které jsme si vzali k srdci.

Řekni radši pravdu, než lhát. To bylo moje motto, že jsem nikdy neměla lhaní ráda.